

באחרית דבר ל'המרדימנים' מספרת אנקוויסט על פנייה שקבלה מראש תחום ספרות ורפואה במרכז הרפואי של האוניברסיטה החופשית של אמסטרדם "אם יש לי עניין להשתתף בפרויקט "סופר במחלקה": ללוות מחלקה בבית החולים כדי לכתוב על כך ספר... בחרתי ללא היסוס במחלקת ההרדמה. במקצוע שלי, הפסיכואנליזה, "...אנחנו יוצאים מהנחה שברוב המקרים יועיל לבריאותם של המטופלים להרגיש מה מתרחש בתוכם

אנה אנקוויסט, פסנתרנית פסיכואנליטיקאית וסופרת הולנדית, שכלה את בתה, מרגרט, בשנת 2001 כאשר משאית פגעה בה במרכז העיר בהיותה רכובה על אופניים

בעוד הקריאה בקונטרפונקט הותירה אותי מתקשה לנשום, הקריאה ב'המרדימנים' הייתה מעיקה. מורטת עצבים

לקונטרפונקט ציר אחד, נוכחות האובדן כזעקה אצורה. האשה/האם היא פסנתרנית המתאמנת על ואריציות גולדברג של בך. בתנועה קדימה ואחורה, מהעבר להווה ולעתיד הבלתי נסבל, דרך ההרמוניה (כמה מר השימוש במילה הרמוניה) המוסיקלית, שהייתה שפה משותפת לה ובתה, 'האשה' מספרת על שארע ומעלה על הכתב יצירה המיטיבה להעביר חוויה של חיים בנוכחותו הקבועה של הכאב הנורא. אינני מוסיקאית. בקריאה על ואריציות גולדברג למדתי לדעת שהיצירה נכתב ע"י בך לבקשת רוזן שנדדה שנתו. גולדברג, שזכה לתהילת עולמים, היה מי שישן/לא ישן בחדר סמוך וכשנדדה שנתו של הרוזן, נקרא לנגן לו... שניים ששנתם נודדת וגאון שיצר יצירה מורכבת הרמונית, קשה ככ לביצוע... בכדי להקל על ייסורי שנתם

ב'המרדימנים', באופן שנחווה לי בתחילה מעט פשטני אנקוויסט, דרך גיבורי ספרה, מביאה שתי עמדות, שתי צורות מנוגדות לשאת את החיים. האחת המיוצגת ע"י סוזן, רופאה מרדימה, האחרת עי אחיה, דריק, פסיכיאטר פסיכואנליטיקאי. הוא, שרואה את משימתו, ואת הדרך לחיות את חייו, בלפגוש את הכאב ו"רואה את האידיאליזציה של ההרדמה כהגנה מפני אגרסיה" ואת המרדים כמי שמשאיר לאחריים "את מלאכת התליין". ומי שמייצגת את אופנות ההתמודדות דרך אילחוש הכאב, "היא ממחרת עם אופיאטים לכל מקום שיש בו חשד "לכאבים

העלילה פתלתלה ובמהלכה הולכות ומתפוררות שתי העמדות המוצקות

נוכחות האובדן המוקדם, ההמשכי, ועל שולחן הניתוחים, שבה ומפגישה בצורות שונות של ניסיונות התמודדות לצד הופעה של מחשבות תוקפניות, ספק דלזיונליות, כשנחלשת ההדחקה

בתוך הספירלה הזו חיים יציבים ומוצלחים לכאורה הולכים ומתפרקים כמגדל קלפים. מביאים את הכשל הצורב של שתי האופנויות, לא מזו ולא מזו יבוא מזור, משתיהן מגיע חורבן

תהיתי על שהותה הממושכת של אנקוויסט בבתי החולים, במפגש חוזר עם ניסיונות החייאה מוצלחים, וכושלים. עם האופן המוכני של המפגש עם המוות. עם המפגש עם הדינמיקה בין הצוות המטפל ת"כ המלחמה על חייהם של המורדמים למראשותיהם. תהיתי על החוויה הבלתי אפשרית שכפתה על עצמה באופן ששב ומחייה (מחייה, מטפורה אומללה) את ניסיונות החייאה הכושלים של בתה

כרופאה מרדימה שנראה בראשית הדברים כמי שמזוהה עם מה שמייצג מקצועה (וכדרך הטיפול שלה באובדנים מוקדמים שלה) עולים בהמשך הבזקי זיכרונות עבר, ועולות מחשבות כפירה. היא מבקשת לחקור תופעה מטלטלת, כאשר המורדם מרגיש את הכאב, רק תנועותיו משותקות ואין הוא יכול לזעוק אותו. ובמקביל, דריק אחיה, פוגש אף הוא ברמייה, בניכור של מה שהוא מציע. דריק מאבד את עצמו והגבולות בין הכאב שלו לכאב של האחר, שהוא אינו יכול לשאת, הופכים ללא מובחנים. התנפצות בועה שהייתה סוג של זהות ושל החזקה עצמית נואשת

הספר מותיר עם אי שקט גדול, אני מצאתי בו סוג של אזהרה מרה, קיצונית וצינית, ובכ"ז, אזהרה

מסיומו של קונטרפונקט

"בואי רגע", היא אומרת לבתה. "אני הולכת לנגן עכשיו משהו בשבילך. התאמנתי קשה מאוד, תקשיבי..."

ואז פורחת האריה... היא מכילה את כל מה שיקר לאישה

...הילדה עומדת לצידה ומביטה לסירוגין בתווים ובידיים של אמה. האישה מרגישה את חום גופה של הנערה

העתיד הסתגר בפניה הרחוקה ביותר של החדר... מנגנת האם שיר לילדתה. בפעם הראשונה בפעם
...האחרונה

...זה השיר שלנו", היא אומרת

"בתוך הריק הזה נמצא הכל. עכשיו היא מנגנת, עכשיו ולעולם מנגנת האישה את האריה לבתה
